

Rose

江湖遍地是奇葩
ทั่วยุทธภพ
มีแต่สิ่งอัศจรรย์พันลึก 1

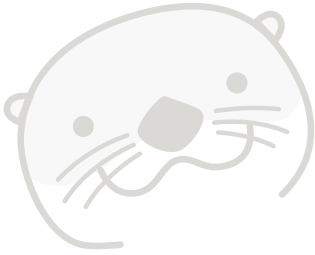
语笑阑珊

อวี๋เซี่ยวหลานซาน

เขียน

ไซฉิง

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าต้องย้อนอดีตไปในยุคโบราณที่มีสิ่งพิลึกพิลั่นคุณจะทำอย่างไร เหมือนกับเส้นเขียนหลัง นักแสดงชายชื่อดังที่โชคชะตานำพาให้เขาย้อนอดีตไปอยู่ในร่างคุณชายน้อยแห่งปราสาทเขาสุริยันจันทร์รา แล้วย้อนอดีตได้ก็พิลึกพิลั่นพอแล้ว แต่นั่นยังไม่หมด เพราะเขาได้พบกับจอมยุทธ์เหาะเหินเดินอากาศมากมาย แถมหลังบ้านยังเลี้ยงนกเพิงหวงในตำนานไว้ด้วย ที่สำคัญคือเขาดันมีคู่มั่นเป็นจอมยุทธ์หนุ่มรูปหล่อ ทว่าเขาไม่ได้ต้องการสิ่งเหล่านี้เลยสักนิด สิ่งที่เขาต้องการที่สุดคือทำทุกวิถีทางให้ได้กลับบ้าน

มาเอาใจช่วยเส้นเขียนหลังให้เขาใช้ชีวิตในยุควิเศษสุดอัศจรรย์ พันลึกได้อย่างราบรื่นกันนะคะ

Rose

จากใจผู้เขียน

感谢泰国的读者朋友们，
感谢你们愿意打开这本书，
一起走进这个快意恩仇的江湖！
祝阅读开心，生活精彩。

Handwritten signature in Thai script, likely reading 'อวี๋เซี่ยวหลานซาน' (A-Wei Xie Yuan Shan).

ขอบคุณเพื่อนๆ นักอ่านชาวไทย

ขอบคุณที่พวกคุณยินดีเปิดอ่านหนังสือเล่มนี้ แล้วก้าวเข้าสู่ยุทธภพที่
เต็มไปด้วยบุญคุณความแค้นอันแสนสนุกสนานด้วยกัน!

ขอให้มีความสุขกับการอ่านและมีชีวิตที่เปี่ยมล้นสดใส

อวี๋เซี่ยวหลานซาน

จากใจผู้แปล

ท้าวยุทธภพมีแต่สิ่งอัศจรรย์พันลึก เป็นนิยายเรื่องที่สองของคุณ อวี๋เซี่ยวหลานซานที่เราได้รับโอกาสแปลเป็นภาษาไทย ส่วนเรื่องแรกก็คือเรื่อง เล่ห์กลจักรพรรดิที่เราเชื่อว่าหลาย ๆ คนน่าจะได้อ่านและตกหลุมรัก ฉูเวียยนกับตัวนโปเลียนรวมถึงตัวละครอื่นๆ เหมือนกับเรา แต่บางคนอาจจะยังไม่ทราบว่ทั้งสองเรื่องนี้อยู่ในจักรวาลเดียวกัน ใช่แล้วค่ะ นั่นหมายความว่า ในเรื่องนี้ทุกคนจะได้พบกับตัวละครหลายตัวจาก เล่ห์กลจักรพรรดิ ให้หายคิดถึงกันด้วย

แม้ว่าทั้งสองเรื่องจะมาจากจักรวาลเดียวกันและเดินเรื่องในช่วงเวลาใกล้เคียงกันก็ตาม แต่ปมหลักของเรื่องกลับแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง หากเรื่องราวของฉูเวียยนและตัวนโปเลียนเป็นการต่อสู้ฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ ให้ทั้งสองที่ฐานะต่างกันสามารถครองคู่กันได้ เช่นนั้นเรื่องราวของเลิ่นเซียนหลิงกับจินเส้าอวี๋ก็เป็นการผจญภัยที่ทั้งสนุกสนาน ชวนหัว โกลาหลลุ่นวาย และน่าอัศจรรย์ใจ นำพาให้คนสองคนที่มาจากคนละโลกได้พบพาน ผูกพัน และตกหลุมรักกันในที่สุด

ท้าวยุทธภพมีแต่สิ่งอัศจรรย์พันลึก บอกเล่าเรื่องราวของเลิ่นเซียนหลิง จักรพรรดิจอเงินจากโลกยุคปัจจุบันที่ย้อนเวลามาเข้าร่างคุณชายน้อยแห่งปราสาทเซาสูริยันจินตราผู้ครองตำแหน่งคนงามอันดับหนึ่งแห่งยุทธภพ นอกจากนี้ยังพบว่าตัวเองมีคู่หมั้นรูปงาม ร่ำรวย มีหน้าซึ้งยังมีฐานะเป็นถึงประมุขวงจู่อิงอีกต่างหาก ดูเผินๆ เหมือนว่าชีวิตใหม่นี้จะสมบูรณ์แบบพร้อมเป็นที่อิจฉาของใครหลายคนอยู่หรอก แต่มันติดตรงที่ว่าคู่หมั้นนั้นดันเป็นผู้ชายนี่สิ!

ฉันเล่าวีรกรรมยุทธ์ชี้แก่งที่ขอบแก่งคู่มั่นตัวเอง แถมยังแสดงละคร
ได้แนบเนียนซะจนนักแสดงมืออาชีพอย่างเส้นเขียนหลังยังต้องยอมแพ้
จะสิ้นคลอนปณิธานอันแรงกล้าที่จะกลับโลกเดิมของเส้นเขียนหลังได้หรือไม่
แล้วในท้ายที่สุดเส้นเขียนหลังจะหาทางกลับบ้านได้หรือเปล่า ขอเชิญทุกคน
ร่วมผจญภัยและหาคำตอบไปพร้อม ๆ กันใน *ท้าวยุทธภพมีแต่สิ่งอัศจรรย์*
พันลึก เล่มหนึ่งกันได้เลยคะ

หวังว่าทุกคนจะเพลิดเพลินไปกับเรื่องราวของเส้นเขียนหลังกับ
ฉันเล่าวีรณะคะ

ไซ้ฉิ่ง
ผู้แปล

บทที่ 1

การทะลุมิติอันสะเทือนเลื่อนลั่น!

คู่มือนุ่มผู้ແสบหล่อเหล่า!

วสันตฤดูเดือนสาม

เจียงหนานสายฝนพรำ

เสียงบรรเลงเพลงพินดั่งแว่วเหนือแม่น้ำฉินไหว ดอกท้อแบ่งบาน
งามสะพรั่งท่ามกลางแมกไม้ริมตลิ่ง ฤดูกาลนี้เดิมทีสมควรแก่การท่องเที่ยว
ทัศนารรรมชาติ ทว่ายุทธภพกลับอุบัติเรื่องใหญ่ขึ้น

เส้นเขียนหลังแห่งปราสาทเขาสูริยันจันทราพลัดตกจากต้นไม้ สูญเสีย
ความทรงจำไปเสียแล้ว!

ข่าวนี้เป็นเรื่องใหญ่ ทำให้ยุทธภพไม่อาจสงบลงได้

เหล่าวีรบุรุษทั่วหล้าล้วนกล่าวกันว่า แม้อุทธภพมีสำนักยุทธ์อยู่
มากมายดั่งปลาในหลังไหลสู่เจียงหนาน¹ ทว่าสำนักที่มีศักยภาพมากพอ
จะครองความเป็นใหญ่ได้อย่างแท้จริงกลับมีเพียงสี่ อันได้แก่ สำนักอู่เสวี่ย
แห่งทิศอีสาน หุบเขาต้วนฉิงแห่งทิศพายัพ ปราการสกุลงถึงแห่งทิศหริดี และ
ปราสาทเขาสูริยันจันทราแห่งเจียงหนาน

เส้นเขียนหลังผู้ซื่อคร้ายคือบุตรชายคนสุดท้ายของที่เส้นเพิงเจ้าปราสาท
เขาสูริยันจันทราไร้ใครเอ็นดูที่สุด และเขายังเป็นคุณชายรูปร่างผู้สูงส่ง

¹ ส่วนนวนที่มีต้นกำเนิดมาจากสมัยเริ่มก่อตั้งราชวงศ์จิ้นตะวันออกขึ้นที่เจียงหนาน โดยตอนนั้นมีเหล่าผู้มีอันจะกินและบัณฑิตมากมายพากันโยกย้ายตามมา ทำให้มีคำพูดที่ว่า “ปัญญาชนหลังไหลเข้ามาเจียงหนานมากมายดั่งปลาใน” ต่อมาก็กลายเป็นสำนวน “ปลาในหลังไหลสู่เจียงหนาน” สื่อว่าจำนวนมากมายแล้วยังวุ่นวายอลหม่านอีกด้วย

ที่ได้ให้ต่างรู้จักคืออีกด้วย

“หลังเออร์ที่แสนอาภัพของแม่!” ณ กลางลานเรือนอันโอ้อ่าของปราสาทเขา สตรีโคมสะคราญวัยกลางคนรำให้คร่ำครวญจนแบ่งชาติและเทอะทั่วมวงหน้า ภาพที่ออกมาจึงมีพลังทำลายล้างสูงอย่างยิ่ง

“ท่านแม่” นุ่มน้อยรูปงามผอมชूपชืดปล้นปรากฏตัวตรงหน้าต่าง “ทำไมท่านยังไม่กลับไปอีกขอรับ” ตั้งแต่ตอนที่บอกเลิกกันก็ผ่านไปกึ่งชั่วฉิบชา² แล้วแท้ๆ ชินปล่อยให้นางร้องไห้ร้องไห้ต่อ เต็มใจคนจะเข้าใจผิดไปว่าตัวเองไม่ได้ความจำเสื่อม แต่ตายไปแล้วแน่ๆ ไม่อย่างนั้นท่านแม่คงไม่ร้องไห้หน้าตาเป็นผาเต่าเช่นนี้หรอก

“ก็แม่หักใจแยกจากเจ้าไม่ได้นี่นา” สตรีโคมสะคราญวัยกลางคนใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา “ต้องโทษบิดาสมควรตายของเจ้า ถึงขั้นห้ามเราสองแม่ลูกอยู่ด้วยกันกินหนึ่งชั่วยาม ช่างไรหัวจิตหัวใจจริงๆ!”

นี่สิถึงเรียกว่าบิดาบังเกิดเกล้า! เส้นเชียนหลังลอบถอนหายใจ หากต้องฟังมารดาร้องให้พุ่มพวยรำฟิ่งรำพันซ้ำไปซ้ำมาเกินหนึ่งชั่วยามละก็ ตนคงเป็นลมล้มพับไปแน่ ดีไม่ดีอาจอาเจียนเป็นเลือดจนหมดสติไปเสียด้วยซ้ำ

คิดๆ ดูก็ช่างน่ากลัวเหลือเกิน

ลำบากนักกว่าจะส่งมารดากลับไปได้ เส้นเชียนหลังย้อนกลับมาหนึ่งบนตั่ง ก่อนจะคว่ำขนมเบี๊ยะมากินหนึ่งชิ้น พลังฟังได้กรับใช้เล่าเรื่องราวในอดีตต่อไปด้วยจิตใจระทมขมขื่นเกินรับไหว

นั่นเป็นเพราะเมื่อสามวันก่อนเขาเพิ่งได้รับตำแหน่งจักรพรรดิจอเงินคนใหม่ กำลังยึ่น้ำตาคลอเข้าถือถ้วยรางวัลในงานมอบรางวัลอยู่แท้ๆ แต่ยังไม่ทันกล่าวขอบคุณสักคำ จู่ๆ เพดานก็ถล่มลงมาพาดหัวเขาเสียก่อน พื้นขึ้นมาก็ที่ก็พบว่ารูปร่างหน้าตายังเหมือนเดิม ชื่อแซ่ก็ไม่เปลี่ยนแปลง ทัศนคติกลับกลายเป็นนายน้อยแห่งปราสาทเขาสุริยันจันทร์หายไปเสียแล้ว

² การนับเวลาแบบจีนโบราณ หนึ่งชั่วฉิบชาเท่ากับ 15 นาที กึ่งชั่วฉิบชาจึงเท่ากับ 7-8 นาที โดยประมาณ

นาย! น้อย! พอได้ยินสองคำนี้เส้นเขียนหลังก็สติแตกทันที! จริงอยู่
ว่าเขาไฟฝันอยากจะทำลี้ลือกกลุ่มใหญ่ไปเดินอาตๆ อวดศักดิ์กับเขาบ้าง
สักครั้ง แต่มันก็แค่ความไฟฝันเท่านั้น ทำไมอยู่ดี ๆ ถึงกลายเป็นจริงขึ้นมา
ละเนี่ย! อีกร้อย เขาก็เพิ่งได้รางวัลนักแสดงชายยอดเยี่ยมแท้ ๆ กลับต้องมา
ถูกทับตายเสียก่อน มันน่าสมเพชเกินไปไหม!

“หลังเออร์วางใจเถอะ ต่อให้ต้องพลิกแผ่นดิน พอก็จะหาตัวคนที่
วางแผนลอบทำร้ายเจ้าให้จงได้!” เฟิงฟั้นขึ้นมาก็ถูกเจ้าปราสาทที่กำลัง
แผ่กลืนอายุดูดันกุมมือไว้ แถมฝายนั้นยังเป่าหวอดถึงตากว่าอีกว่า
“ถึงตอนนั้นจะแล่นือกระซางเอ็น จับตุนจับทออย่างไรก็ตามแต่ใจเจ้า
ปรารถนา!”

เส้นเขียนหลังพลันเสียวสันหลังวาบ...ละ...ละ...แล่นือกระซางเอ็น
เหวอ

“ชั่วช้านัก ถึงกับกลัววางแผนลอบทำร้ายหลังเออร์ แค่นี้หากไม่ชำระ
ข้าคงไม่มีหน้าเรียกตัวเองว่าพี่รองของเจ้าแล้ว!” ชายหนุ่มในชุดผ้าแพร
ที่ยืนอยู่ด้านข้างเองก็โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง ถึงขั้นชักกระบี่ฟันโต๊ะไม้แดง
จนขาดเป็นเสี่ยง เขี้ยวโหดเป็นที่สุด!

ชั่วขณะที่เสียงเครื่องกระเบื้องตกพื้นแตกกระจายดังเพลิง เส้น
เขียนหลังก็น้ำตาคลอเข้าทันที!

ดูก็รู้ว่ามันแต่พวกหัวรุนแรงกันทั้งบ้าน ถ้าเกิดพวกเขารู้ว่าคนตรงหน้า
โดนขโมยคานเปลี่ยนเสาไปแล้วละก็ อาจมองตนเป็นภูตผีปีศาจแล้วจับ
สุมพินจุดไฟเผาทั้งเป็นเลยก็ได้! โดนเผาตายมันน่าอนาถเกินไปหรือเปล่า!
ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องรักษาชีวิตเอาไว้ก่อน ต่อให้ต้องทำผิดศีลธรรมก็ยังดีกว่า
ถูกเผาจนกลายเป็นเบียด่างละนะ!

ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจกุมมือเจ้าปราสาทเอาไว้พลางสะอึกสะอื้น
“ท่านพ่อ ดูเหมือนข้าจะความจำเสื่อมเสียแล้ว” แสดงได้สมกับเป็นมืออาชีพ
เสียจริง!

ทันทีที่กล่าวออกไป ทั้งโลกพลันเงียบสงัด

เส้นเขียนหลังมองทุกคนอย่างหน้าซื่อตาใส ทว่าภายในใจกลับร้อนรน

กระวนกระวาย คงไม่ได้ไม่เชื่อหรือไม่ใช่ใหม่ แต่เวลาหน้าลิวหน้าหวาน ประเภทที่หากถูกจับได้ก็ต้องมองแห่งแบบนี้ยอมต้องสงบเยือกเย็นเข้าไว้!

“ความจำเลื่อมหรือ” เจ้าปราสาทเฒ่าตื่นตระหนกจนต้องทวนคำ อีกรอบ

เส้นเขียนหลังสำแดงทักษะอันเหลือล้นของจักรพรรดิจอเงินทันที น้ำตาแห่งความน้อยเนื้อต่ำใจพลันคลอเบา สีหน้าฉายแววสับสนงุนงง ทำอะไรไม่ถูก “อืม นี่เรื่องก่อนหน้านี้ไม่ออกเลยขอรับ”

“นี่มันเวรกรรมอะไรของข้า...” พอนายหญิงใหญ่เจ้าปราสาทได้ยินเข้า ก็ปล่อยโฮ หมดสติล้มพับลงไปทันใด รวดเร็วฉับไวเป็นที่สุด

เส้นเขียนหลัง “...”

“นี่อะไรไม่ออกสักเรื่องเลยหรือ” เจ้าปราสาทเฒ่าไม่อาจเก็บงำ ความกังวลในดวงตา

ต้องให้ผู้เฒ่าผู้แก่เป็นห่วงเป็นใยอย่างนี้ทำเอาเส้นเขียนหลังรู้สึกผิด หน่อยๆ แต่ถึงจะรู้สึกผิดก็ไม่ไฉนถึงขั้นสารภาพความจริงทุกอย่าง ยิ่งไป กว่านั้น ถึงบอกอะไรไปก็ยิ่งดีกว่าบอกเขาว่า “ลูกชายคุณคงจะตายไปแล้ว ละครับ” เพราะฉะนั้นก็ควรพยักหน้าอย่างหนักแน่นไปนั้นแหละ!

เจ้าปราสาทเฒ่าถอนหายใจ “น่าจะเพราะหวักระแทกตอนร่วงจาก ต้นไม้กระมัง”

พูดไม่ทันขาดคำ ชายหนุ่มในชุดผ้าแพรเมื่อครู่ก็ชักกระบี่ออกมา อีกครั้ง ก่อนจะฟันแก้อัจฉินขาดเป็นสองท่อนเพราะความกราดเกรี้ยว

เส้นเขียนหลังมองอีกฝ่ายด้วยแววตาสับสน

นายแค้นอะไรช่างไม้หรือเปล่าเนี่ย!

“หลังเออร์วางใจเถอะ พี่รองจะช่วยตามหาหมอชื่อดังทั่วใต้หล้า มาให้เจ้าเอง!” ชายหนุ่มในชุดผ้าแพรให้คำมั่น

“...เอ่อ ต้องรบกวนด้วย” ยิ่งพูดมากก็ยิ่งผิดมาก เส้นเขียนหลัง ตัดสินใจถอนอมวาจาดังทองคำ โชคดีที่ไม่มีใครเอะใจสงสัย เส้นเขียนหลัง จึงผ่านด่านแรกไปได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ยังได้รับเด็กกำพร้าคนหนึ่งอัตรา ตามมาตามฐานการทะเลุ่มิติอีกด้วย เห็นว่าเป็นเด็กกำพร้าใช้ที่คอยติดตามมา

แต่เล็กจนโต ด้วยเหตุนี้ช่วงสองสามวันที่ผ่านมาเขียนหนังสือจึงมักจะ
ลากอีกฝ่ายมาถามโน่นถามนี่เป็นประจำ ไม่ว่าจะอนาคตเป็นอย่างไร การรู้
เรื่องราวต่างๆ ให้มากอีกสักหน่อยก็ไม่ได้เสียหายอะไร

“เรื่องที่ท่านความจำเสื่อมเป็นเรื่องใหญ่มากเลยนะขอรับ” เด็กรับใช้ช่วย
หุบขาให้เขาพลงเอ่ย “พอผู้คนในยุคทศวรรษนี้ก็แตกตื่นกันไปหมด”

“ทำไมล่ะ” เล็นเขียนหนังสือได้ยืหนักใจ “หรือว่าก่อนหน้านี้เขา...
ข้าหน้าว่าเป็นผู้ใดดังในยุคทศวรรษ”

“นั่นมันแน่นอนอยู่แล้วขอรับ!” เด็กรับใช้ยิ้มว่า “ทุกวันนี้มีใครบ้างใน
ยุคทศวรรษที่ไม่รู้จักนายน้อยเล็นแห่งปราสาทเฮลริอันจันทรหา!”

“แท้จริงแล้วข้ามีชื่อเสียงตรงไหนกันแน่” เล็นเขียนหนังสือขบขันขึ้นมา
อย่างอภยกว่าเป็นยอดฝีมือผู้ไร้อุปสรรค ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็ดูจะพิน
ไม่เลวเลยแฮะ!

“ตรงที่คุณชายรูปงามนะสิขอรับ!” เด็กรับใช้พูดเป็นต่อยหอย “นึกถึง
ตอนที่ท่านกำลังชมทิวทัศน์ทะเลสาบซีหู มีคุณหนูไม่รู้จักคนต่อกี่คนทะเลาะ
ตบตีกันเพียงเพื่อจะเบียดเสียดเข้าไปชะเง้อมองท่านสักนิด ลูบคลำท่าน
สักหน่อย ยื้อแย่งกันจนรองเท้าผ้าปักดินกระเด็นเสียขอรับ!”

เล็นเขียนหนังสือแทบสำลักรน้ำลายตัวเอง

“แล้วยังมีรองเท้าวหน้าหุบเขาตัวฉิ่งแห่งทิศพายัพนั้นอีก เขาถึงชั้น
ชนเพชรนิลจินดามาสู่ช่องถึงหน้าประตู หมายปองจะเกี่ยวดองครองคู่”
เด็กรับใช้ยังคงยิ้มหน้าบาน “ไม่ใช่ว่าบ่าวคุณโหวรอกนะขอรับ นับถอยหลัง
ไปสามร้อยปีก่อน หรือนับต่อไปอีกสามร้อยปีข้างหน้า คนงามดังหยกเช่น
คุณชายมีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย เห็นได้ชัดว่าคุณชายเป็นเทพเขียนลงมาจุติ
คนธรรมดาไหนเลยจะมีรูปลักษณะดังตามปานนี้”

“นี่เจ้ากำลังเสียดแทงเสียข้าอยู่หรือเปล่า” เล็นเขียนหนังสือถาม

“ไม่ใช่อยู่แล้วขอรับ!” เด็กรับใช้ทำท่าราวกับกำลังถูกดูถูกดูแคลน
อย่างแรง “ถึงบ่าวจะมีสถานะต่ำต้อย แต่ก็มีศักดิ์ศรี จะไปทำเรื่องประจบ-
สอพลอเทือกนี้ได้อย่างไร”

“จริงสิ ข้ายังไม่ได้ถามชื่อเจ้าเลย” เส้นเขียนหลังละอายเล็กน้อย นับตั้งแต่หมดสติจนฟื้นขึ้นมา ก็เห็นอีกฝ่ายทำงานมือเป็นระวิง ทั้งยกน้ำชา ทั้งทาบน้ำ คนในเรือนก็พูดเพียงว่าเขาชื่ออาไต้หวัน นอกเหนือจากนั้นก็ไม่ได้บอกอะไรอีก

“ป่าวชื่อว่าซีเปาไต้หวัน³ ขอรับ!” เด็กรับใช้ยัดดอก

เส้นเขียนหลังหัวเราะ “เป็นคนดี ๆ ไม่ชอบ ทำไม่ถึงตั้งชื่อเป็นอาหาร ละเนี่ย”

“คุณชายตั้งชื่อให้ป่าวเองนะขอรับ” เด็กรับใช้บ่นอุบ

เส้นเขียนหลังได้ยินเช่นนั้นก็ประหลาดใจ “ชื่อตลก ๆ นี้ข้าตั้งให้เอง หรือหรือ”

“ตลกตรงไหนขอรับ!” เด็กรับใช้หัวง “เห็นชัด ๆ ว่าทั้งอร่อยทั้งดูดี ตอนนั้นคุณชายยังยกบทกวีมาอ้างอิงให้ป่าวฟังอยู่เลย น่าซาบซึ้งตรึงใจ มากเลยนะขอรับ!”

“เปลี่ยนสักหน่อยดีกว่า” เส้นเขียนหลังครุ่นคิด “เรียกเจ้าว่าเปาไต้หวัน⁴ เป็นอย่างไร” ทั้งเพราะทั้งกระชับ แถมยังกรูบกรอบอีกต่างหาก เหมาะกับนิสัยเอะอะไว้วายวายของอีกฝ่ายมาก

“เปาไต้หวัน?” เด็กรับใช้ครุ่นคิดครู่หนึ่ง รู้สึกว่าไม่เลว จึงยอมรับอย่างชอบอกชอบใจ “ดี เช่นนั้นป่าวจะใช้ชื่อว่าเปาไต้หวันนะขอรับ!”

เส้นเขียนหลัง “ทีนี้ก็เล่าเรื่องก่อนหน้านี้นี้ให้ข้าฟังต่อเถอะ เรื่องในปราสาทเขาข้ารู้เกือบหมดแล้ว ยังมีอย่างอื่นอีกหรือไม่ อย่างเช่น...ระหว่างข้ากับพี่รอง ใครมีวรยุทธ์สูงส่งกว่ากัน” ย้อนนึกไปถึงตอนที่อีกฝ่ายฟันโต๊ะไม้แดงจนขาดเป็นเสี่ยงด้วยกระบี่เดียวได้ จะอย่างไรฝีมือก็คงไม่ต่ำต้อย แต่ตอนหลังถึงรู้ว่าชายหนุ่มในชุดผ้าแพรคนนั้นมีวิทยายุทธ์อ่อนด้อยที่สุดในบรรดานายน้อยทั้งหมด!

“ในเมื่อพี่รองเป็นบุตรที่ด้อยวรยุทธ์ที่สุดของท่านพ่อ เช่นนั้นข้า

³ แปลว่า เต้าหู้แปดสมบัติ

⁴ แปลว่า ถั่วลิสง และสื่อถึงถั่วบกรอบได้ด้วย

ก็น่าจะมีฝีมือไม่เลวเลยสิ” เส้นเขียนหลังตั้งหน้าตั้งตารอฟังคำตอบ

“คุณชายคิดมากไปแล้ว” เด็กรับใช้สีหน้านิ่งขรัม “เหตุผลที่บอกว่า คุณชายรอมีวश्यकต์ต่ำต้อยที่สุด เพราะพวกเขาไม่ได้นับท่านแต่แรกต่างหาก ขอรับ”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เส้นเขียนหลังจะยอมรับเรื่องนี้ด้วยใจสงบเช่นนั้น หรือ

แน่นอนว่าไม่มีทาง

ความจริงคือเขาตาเหลือกเป็นลมล้มตึงทันทีเลยต่างหาก!

น่าอเนจอนาถยิ่งนัก

“อ้อ! คุณชาย!” เด็กรับใช้ขวัญหนีดีฝ่อ รีบโค้งคอร้องเรียกหา ท่านหมอทันที

ทำไมบทจะเป็นลมก็เป็นลมไปได้ละ นากลัวดีแท้!

ผ่านไปหนึ่งก้าวรูป⁵ ข้างเตียงเส้นเขียนหลังก็มีหมอห้อมล้อมอยู่อย่างน้อย สิบกว่าคน ส่วนเจ้าปราสาทเส้นเพิงนั้นรออยู่ด้านนอกห้องนอนด้วยความ วิตกกังวลเหลือแสน

“หลังเออร์ของแม่!” โนมสะคราญวัยกลางคนเริ่มร้องห่มร้องไห้ อีกรอบ

เด็กรับใช้นั่งคุกเข่าตัวสั่นงกอยู่กับพื้น “บ่าวเองก็ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น กันแน่ ก่อนหน้านั้นยังพูดคุยกันดี ๆ พอบอกว่าคุณชายไว้รश्यकต์ คุณชาย ก็ล้มหัวทิ่มเตียงไปเลยขอรับ”

เจ้าปราสาทเส้นถอนหายใจยาว “แต่ก่อนบอกให้เขาเรียน เขาก็ ร้องไห้ไวยวายจะเป็นจะตาย อย่งไรก็ไม่ยอมเรียน มาตอนนี้ทำไมกลับ เป็นลมเป็นแล้งเพราะเรื่องนี้กันนะ”

“หากเกิดอะไรขึ้นกับหลังเออร์ ข้าก็ไม่ขอมีชีวิตอยู่ต่อแล้ว!” สตรีโโนมงามวัยกลางคนยังคงปาดน้ำตาด้วยความโศกเศร้า ภาพที่เห็น

⁵ เท่ากับประมาณ 30 นาที

ช่างสะท้อนใจผู้คนอย่างยิ่ง

ส่วนเจ้าปราสาทเข้านั้นปวดหัวแทบระเบิด

หลังจากหมอบจับชีพจรตรวจดูก็ไม่พบปัญหาอะไร จึงได้แต่คาดเดาว่า น่าจะเป็นเพราะก่อนหน้านี้ร่วงกระแทกพื้นจนศีรษะบาดเจ็บ คราวนี้ได้รับความสะท้อนใจอีกถึงเป็นลมหมดสติไป ด้วยเหตุนี้ครึ่งซัวยามถัดมาจึงมีคำสั่งจากเจ้าปราสาทถึงทุกคนในปราสาทเขาว่า นับแต่นี้ไม่ว่านายน้อยจะถามอย่างไร ก็ต้องตอบเป็นเสียงเดียวกันว่าเขาเป็นยอดฝีมือผู้เยี่ยมยุทธ์! เพียงแต่ถูกคนวางแผนลอบทำร้าย เลยสูญเสียวางกายในช่วงคราวเท่านั้น

แต่อันที่จริงเรื่องทั้งหมดนี้เป็นเพียงความเข้าใจผิด เส้นเขียนหลังศีรษะกระแทกบาดเจ็บ ยังไม่ฟื้นตัวดี ทำให้หมดสติเป็นครั้งคราว หนนี้จึงเป็นเพียงความบังเอิญเท่านั้น

เรียกว่าถูกปรับปรำโดยแท้!

“จริงหรือ” พอเส้นเขียนหลังพินขึ้นมากก็แสดงท่าที่สงสัยต่อเรื่องที่ว่าตนเคยเป็นยอดฝีมือผู้เยี่ยมยุทธ์อย่างชัดเจน!

“จริงสิขอรับ” เป้าไต้วัสานจากใจจริง “ตอนนั้นคุณชายเคยกวาดล้างกองทหารนับพัน ประลองกับลัทธิมารด้วยตัวคนเดียว ร้ายกาจมากเลยละขอรับ!”

แน่นอนว่าเรื่องนี้ทำเอาเส้นเขียนหลังตะลึงงัน

“เพียงแต่คุณชายไม่เคยเสียแลชื่อเสียงเงินทอง จึงบอกคนนอกว่าเป็นผลงานของคุณชายใหญ่” เป้าไต้วักุยโว้อวดคอยังไรอย่างอาย “ทั้งที่จริง ๆ แล้วทั้งหมดเป็นฝีมือของคุณชายทั้งสิ้น!”

เส้นเขียนหลังก็ม่น้ำมองท่อนแขนเรียวเล็กของตน ทนได้นั้นเขาก็สัมผัสได้ถึงพลังกำลังอันล้นปรี่ทันที!

“หลิงเออร์” ชายหนุ่มมองอาจผ่าเผยผู้หนึ่งผลึกประตูเข้ามา เขาสวมเสื้อคลุมตัวยาวสีฟ้า ร่างสูงใหญ่ ไบหน้างดงามคมคาย ดูหล่อเหลาอย่างยิ่ง!

“คุณชายใหญ่” เต็มรับใช้จากที่นั่งอยู่ที่ริบลุกขึ้นยืนข้างเตียง

“พี่...ใหญ่” เลิ่นเซียนหลิงลองเรียกดู

“ระหว่างทางข้าได้ยินว่าเจ้าสูญเสียความทรงจำ แต่ทำไมแม่กระทั่งข้าก็ยังลืมได้” ชายหนุ่มถอนหายใจ “น่าต๊นัก”

เลิ่นเซียนหลิงหาคอ

“ข้าคือพี่ใหญ่ของเจ้า ชื่อเลิ่นเซียนเฟิง” ชายหนุ่มนั่งลงข้างกายเขา “จำอะไรไม่ได้เลยจริงๆ หรือ”

เลิ่นเซียนหลิงผงกัศรีระ สีหน้าสุดแสนจริงใจ!

“เอาเถอะ เรื่องน่ารำคาญใจเก่าก่อนพวกนั้นนึกไม่ออกก็ไม่ใช่เป็นไร” เลิ่นเซียนเฟิงลูบศรีระเขา “หลังเออร์นะชื่อบ๊อเล็กหนอยนั้นแหละถึงจะดี”

เลิ่นเซียนหลิง “...”

หลังจากพูดคุยกันไม่กี่ประโยคก็มีข้ารับใช้เร่งรีบเข้ามาแจ้งว่าเจ้าปราสาทเชิญให้คุณชายใหญ่ไปหารือด้วย

“ไว้ข้าจะมาหาเจ้าอีกที” เลิ่นเซียนเฟิงลุกขึ้นยืน

เลิ่นเซียนหลิงพยักหน้า มองส่งเขาออกประตูไป จากนั้นจึงหันไปหาเป่าโต้ว “ข้ากับพี่ใหญ่ความสัมพันธ์ดีมากเลยหรือ”

“ขอรับ” เป่าโต้วพยักหน้า “ถึงจะบอกว่าทุกคนในปราสาทเขาแห่งนี้ล้วนรักใคร่เอ็นดูคุณชายมาก แต่คุณชายสนิทกับคุณชายใหญ่ยิ่งกว่าใครมาแต่ไหนแต่ไรแล้วขอรับ”

เลิ่นเซียนหลิงจัดฝายนั่นเป็นตัวเลือกลำดับหนึ่งในหมวดบุคคลที่ต้องถอดต้นขาฟิงพาบร้อมอย่างรวดเร็ว

“ในเมื่อคุณชายใหญ่กลับมาแล้ว เช่นนั้นในวันสองวันนี้ฉินกงจู่ก็อาจจะไถ่มาถึงเป็นแน่” เป่าโต้วมองเขาด้วยสายตาเป็นห่วงเป็นใย “คุณชายคงจำฉินกงจู่ไม่ได้กระมังขอรับ”

ถึงขนาดมีองค์หญิง^๖ ด้วยเธอเนี่ย เลิ่นเซียนหลิงประหลาดใจเล็กน้อย “จำไม่ได้จริงๆ นั่นแหละ”

^๖ คำว่า “กงจู่” พ้องเสียงกับคำว่า “องค์หญิง” ในภาษาจีน “ฉินกงจู่” จึงสามารถแปลว่า “องค์หญิงฉิน” ได้

“เฮ้อ” เปาโต้วถอนหายใจ “หากไม่ใช่เพราะลัทธิมารมาขัดขวางไว้ บางทีคุณชายคงได้แต่งงานกับกงจูไปตั้งแต่ปีก่อน และคงไม่ต้องความจำเลื่อมอย่างตอนนี้นะ”

เดี๋ยวก่อนนะ เหมือนว่าจะข้อมูลโอเวอร์โหลดแล้วสิ!

เสิ่นเซียนหลังซักกลับสน “เมื่อครู่เจ้าพู่ที่ว่า...แต่งงานหรือ” ควรจะเป็นแต่งงาน^๗ไม่ใช่หรือ!

“วิวาทกับฉินกงจูย่อมต้องเป็นทางเราแต่งงานเข้าบ้านเขาลิขอร์รับ” เปาโต้วสีหน้าจริงจังยิ่ง

เสิ่นเซียนหลังปลอบใจตัวเอง...บางทีในวังอาจจะมีข้อจำกัดในการใช้คำก็ได้

อันที่จริงหากมองอีกมุมก็นับว่าสวรรค์เมตตาเขาไม่เลว ไม่เพียงให้ตนทะลุมิติตามีบิดาที่ร่ำรวยทรงอำนาจ แต่ยังได้เป็นคู่หมั้นขององค์หญิงอีกต่างหาก! ซาดิก่อนเป็นกำพร้ามายี่สิบสองปีเต็ม จู่ๆก็ได้ญาติพี่น้องเป็นโขงแบบนี้ ตามหลักแล้วน่าจะนับว่าโชคดีได้ละมั้ง

เสิ่นเซียนหลังค่อยๆ ยอมรับสถานะใหม่ของตน

ทว่าความเข้าใจที่มีในตอนนั้นก็กลับถูกทำลายจนป่นปี้ในอีกสองวันให้หลัง!

นั่นเพราะว่าฉินกงจูกลับมาแล้วนะสิ!

วันนี้เปาโต้วลากเสิ่นเซียนหลังขึ้นมาจากเตียงไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าตั้งแต่เช้าตรู่ หนักถึงขั้นถูกจับแช่น้ำโปรยกลีบดอกไม้ แต่งองค์ทรงเครื่องอยู่ครึ่งชั่วยามเต็มๆ ก็ยังไม่จบไม่สิ้น!

“ต้องเป็นทางการขนาดนี้เสียหรือ” เสิ่นเซียนหลังประหลาดใจ

⁷มาจาก Information Overload หรือสภาวะข้อมูลท่วมท้น หมายถึง ภาวะที่บุคคลประสบความยุ่งยากในการเข้าใจประเด็นและตัดสินใจอันเนื่องมาจากมีข้อมูลมากเกินไป

^๘คำว่า “แต่งงาน” ในภาษาจีน หมายถึง จัดให้ลูกสาวออกเรือน เช่น แต่งแต่งงานให้เป็นฝั่งเป็นฝา ส่วนคำว่า “แต่งงาน” ในภาษาจีน หมายถึง ฝ่ายชายแต่งฝ่ายหญิงเข้าบ้าน

“จะไปพบกงจู่ ย่อมต้องมีพิธีรีตองหน่อยสิขอรับ!” เป่าโต้วช่วยจัดแต่งเรือนผมให้เขา ก่อนจะประดับด้วยปิ่นหยกขาว แล้วให้สวมเสื้อคลุมใหม่เมฆาลีขาวสะอาด ตอนที่แต่งเนื้อแต่งตัวแล้วเสร็จ คุณชายรองที่เดินผ่านหน้าต่างมาพอดีก็ยื่นหน้าเข้ามาชื่นชม “ช่างงามลุ่มบ้านลุ่มเมืองโดยแท้”

เส้นเอ็นเส้นเขียนหลังตลกอกตลกใจจนชนลุกซู่ไปหมด

“เวลานี้คุณชายประสพเคราะห์ กงจู่คงไม่พูดจาพล่อยๆ หรือทะเล่โลมซี้ซั่วเหมือนแต่ก่อนแล้วละขอรับ” เป่าโต้วช่วยผูกผ้าคาดเอวให้เขาไปพลางเอ่ยปากกำชับไปพลาง “แต่ถ้าเขาพูดเหลวไหลอะไรขึ้นมา คุณชายก็คิดเสียว่าเขาเป็นอากาศธาตุแล้วกันนะขอรับ อย่าบิบน้ำตากระทึบเท้าวิ่งหนีออกมาเหมือนแต่ก่อนเชียว” มันอัปอายชายซี้หน้าขาวบ้านเขา!

“แค่ักๆ” เส้นเอ็นเส้นหลังล้าล้าละลายตัวเอง ใ้เรื่องร้องไห้วิ่งหนีไปนะเอาไว้ก่อน แต่เรื่องทะเล่โลมนี้มันอะไร...อย่าบอกนะว่าองค์หญิงเป็นอันธพาลสาว *เซีย!* ไม่ใช่ควรเป็นกุลสตรีอ่อนหวานนุ่มนวลทรอกหรือ! เส้นเอ็นเส้นหลังนิ่วหน้า ดูเหมือนจะแตกต่างจากที่ตนคิดเอาไว้สักหน่อย ทำให้ไม่ถึงมือองค์หญิงกำกันขนาดนี้ได้เนี่ย ไม่สมเหตุสมผลสักนิด!

ทว่าเรื่องไม่สมเหตุสมผลยิ่งกว่ากลับเกิดขึ้นในภายหลัง เส้นเอ็นเส้นหลังที่ลำบากลำบากเตรียมตัวจนถึงเวลาตั้งสำรับมือเที่ยงถูกเป่าโต้วพยุ่งร่างอันอ่อนเปลี้ยมายังห้องอาหาร เมื่อเหลือบตาขึ้นก็เห็นว่าที่ข้างกายบิดามีชายหนุ่มชุดแดงกำลังนั่งส่งยิ้มให้เขาด้วยสายตารักใคร่

เส้นเอ็นเส้นหลังผกศึกระหึ่มให้ตามมารยาท แต่ดวงตายังคงกวาดมองคนอื่น ๆ ที่โต๊ะ

ไไหนล่ะองค์หญิง!

“นั่งลงสิ” เส้นเอ็นเส้นเฟิงช่วยลากเก้าอี้ให้เขา “ยังเวียนหัวอยู่หรือไม่”

“ขอบคุณขอรับพี่ใหญ่ ตอนนี้ข้าไม่เป็นไรแล้ว” เส้นเอ็นเส้นหลังตบส่งๆ พलगมองทองคำหญิงอย่างใจจดใจจ่อ!

“หลังเออร์กำลังหาใครอยู่หรือ” ชายหนุ่มชุดแดงถามยิ้มๆ

“ท่านคือ...” เส้นเอ็นเส้นหลังลั้งเล

“ฉินเส้าอวี๋” ชายหนุ่มชุดแดงยิ้มมุมปาก

ทุกคนรอบโต๊ะพากันมองเส้นเขียนหลังด้วยสีหน้าตึงเครียด

สถานการณ์นี้มันอะไร เส้นเขียนหลังประหม่าถึงที่สุด หรือว่าแต่ก่อนตนกับคนผู้นี้มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เลยควรทำทำยินดีปรีดา น้ำตาไหลพรากอย่างนั้นหรือ!

“ฉินกงจู๋โปรดอย่าถือสา เป็นเพราะเมื่อไม่กี่วันก่อนหลังเออร์ศิระษะ กระแทกจนบาดเจ็บ” เจ้าปราสาทเฉ่มาทอดถอนใจ

“เจ้าปราสาทกังวลเกินไปแล้ว” ฉินเส้าอวี๋ไม่ละสายตาไปจากเส้นเขียนหลังแม้เพียงครู่เดียว “ข้าจะหักใจถือโทษโกรธเขาลงได้อย่างไร ข้าเวทนาสงสารมากกว่าสิไม่ว่า”

น้ำเสียงอ่อนโยนรักใคร่นั่นสร้างความประทับใจให้กับแทบทุกคนที่นั่งอยู่รอบโต๊ะ!

เว้นแต่เส้นเขียนหลังคนเดียว!

เขามองชายหนุ่มชุดแดงด้วยความตกใจตั้งสายฟ้าฟาด!!!!

ทันใดนั้นพลันรู้สึกเบื้อไปพูดอะไรไม่ออก!!!!

บทสนทนานี้มีอะไรทะแม่ง ๆ อยู่นะ!

“หลังเออร์จำข้าได้แล้วหรือ” ฉินเส้าอวี๋แววตาเร่าร้อน

เส้นเขียนหลังยังคงตกตะลึงอ้าปากค้างอยู่อย่างนั้น ทว่าฉินเส้าอวี๋กลับโถมตีต่ออย่างไม่ลดละ! เขากล่าวด้วยน้ำเสียงเปี่ยมรักลึกซึ้ง “หากหลังเออร์ยินดี ว่างจยอิงสามารถจัดงานมงคลได้ทุกเมื่อ”

...เซี่ย!

เส้นเขียนหลังเวียนหัวตาลายจนต้องเกาะกุ่มมือพี่ใหญ่ที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ต้องสงบจิตสงบใจเอาไว้!

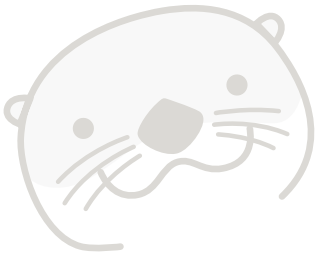
“ไม่ต้องกลัว” เส้นเขียนเพียงรีบปลอบอย่างซู่ใจ “หากเจ้ายังไม่พร้อม จะเลื่อนงานมงคลออกไปก่อนก็ไม่เป็นปัญหา เส้าอวี๋ไม่มีทางบีบบังคับให้เจ้าตอบต่างกับเขาแน่”

^๑ คำว่า “กงจู๋” ในที่นี้คือคำว่า “ประมุขวัง” จึงแปลได้ว่า “ประมุขฉิน” ไม่ใช่ “องค์หญิงฉิน” อย่างที่เส้นเขียนหลังเข้าใจ

แม่จ๋า ใช้จริง ๆ ด้วย!

เล่นเขียนหลังหน้ามีด จากนั้นก็เป็นลมหมดสติไปอย่างอีกทีก็
ครึกโครม

สาบานต่อสวรรค์ก็ได้ หนนี้เขาตกใจจนสลบไปจริงๆนะ!

ทดลองอ่าน

บทที่ 2

อย่าให้กระเทือนเด็กในครรภ์เสีย!

กึ่งตรงนี้ต้องปรบมือสิ!

เรื่องคู่หมั้นหนุ่ม ฟ้าประทานมันโหดร้ายทารุณจิตใจเกินไปจริง ๆ หนนี้เส้นเชียนหลังจึงสลบไสลไปนานหลายชั่วยาม ทั้งยังไม่มีที่ทราบว่าจะฟื้นแม่แต่น้อย! นอกจากนี้เจ้าตัวยังสะสมสือลับฝันเป็นตุเป็นตะอีกต่างหาก ในฝันนั้นฉันเส้าอวีสีหน้าเหี้ยมเกรียมสาวเท้าโล่บี้เข้ามาที่ละก้าว ในมือถือเชือกกับกระบองเขี้ยวหมาป่า¹ หมายถึงจับตนมัดเอากลับไปแต่งงานด้วย ภาพนี้ช่างน่าขนลุกขนพองเหลือเกิน!

“อ้า!” เส้นเชียนหลังสะดุ้งตื่นพร้อมเหงื่อเย็นโชกกาย

ภายในห้องเปลวเทียนวิบไหว รอบด้านเงียบสงบ

ดีเหลือเกินที่เป็นเพียงความฝัน...เส้นเชียนหลังพ่อนลมหายใจก่อนจะขาดเหงื่อ ตั้งใจจะไปตีมน้ำสักหน่อย ทว่ากลับมีเสียงเอ่ยถามตั้งขึ้นมาจากด้านข้างเสียก่อน “เมียจำจะไปไหนหรือ”

“อ้าก!!!” ใจหายใจคว่ำหมด! พอเส้นเชียนหลังที่ดวงหน้าขาวซีดหันไปมอง ก็เห็นฉันเส้าอวีตะแคงกายกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่ปากในของเตียงมูมปากยกโค้ง แหวตาแฝงรอยยิ้ม ดูชั่วร้ายโคตรๆ!

¹อาวุธโบราณชนิดหนึ่งของจีน เป็นกระบองไม้ที่มีด้ามจับยาว บริเวณส่วนปลายมีหนามแหลมฝังอยู่

“ทะ...ทะ...ทำไมเจ้าถึงมาอยู่บนเตียงข้าได้ล่ะ!” เส้นเขียนหลังตื่นตะลึง เรื่องที่อยู่บนเตียงนะช่างมันเถอะ แต่ทำไมสาวเสื้อต้องเบะกว้างขนาดนั้น รีบปิดอกกับไหล่ของนายเตี้ยนี่เลย!

“ถามประหลาดเสียจริง” ฉินเส้าอวี๋เอ๋อมีมือมาหยิกแก้มเขา “ไม่อยู่บนเตียงเมียตัวเองแล้วจะให้ข้าไปอยู่ที่ไหน”

เมียห้องสาวแกสิ! เมียบ้านแกสิ! เส้นเขียนหลังสุดหายใจลึก พยายามสงบสติอารมณ์

เวลาแบบนี้จะลนลานไม่ได้ ต้องใช้ทักษะของจักรพรรดิเงินมารับมือกับศัตรู!

“ดูเจ้าสิ เหนือซุ่มโฉบไปทั้งตัวเขียว ให้สามี่ช่วยเจ้าอาบน้ำดีหรือไม่” ฉินเส้าอวี๋ลุกขึ้นนั่ง

“อย่าขยับนะ!” เส้นเขียนหลังทำที่ราวกับกำลังเผชิญหน้าศัตรูคู่อฆาตใจยังแอบอยากเสริมทำอีกสักประโยคด้วยว่า ถ้ากล้าทำอะไรละก็ ข้าจะตายให้ดู!

“เจ้าเจตนาย้วยวนข้าสินะ” ฉินเส้าอวี๋หลุดคำ

เส้นเขียนหลังปลันครุ่นคิดอย่างรวดเร็ว...“อย่าขยับนะ!” มั่นย้วยวนตรงไหนวะเฮ้ย!

“ตอนที่เราสองเสพสมกันไนถ้ำเขา หลังเออร์ก็นิ้วหน้าอ่อนนวนขอร้องบอกข้าว่า ‘เจ็บ อย่าขยับ’ เช่นนี้แหละ” ฉินเส้าอวี๋ดึงมือเขามากอบกุ่ม จงใจเน้นย้ำที่สามคำนั้นเป็นพิเศษ

เขี่ย ๆ ๆ ๆ! เส้นเขียนหลังอ้าปากหวอมองอีกฝ่าย ใบหน้าปลันซิดเผือด! ในหัวมีแต่คำว่าเสพสม ๆ ๆ ๆ ดังก้องไปหมด!

นี่มันพล็อตหักมุมอะไรเนี่ย! เขาตกใจจนสติหลุด! อิงตามที่เขาได้ตัวเล่าให้ฟัง ไอ้เราก็หลงนึกว่าคุณชายเส้นจะเป็นหนุ่มน้อยดอกบัวขาวอบบางแสนดีซึ้ง ตามหลักก็น่าจะเป็นพวกที่แค่ถูกคนอื่นมองนิดมองหน่อยก็ขวยเขินหน้าแดงนี่นา ทำไมถึงกลายเป็นฝ่ายวิ่งโร่ไปลักลอบได้เสียกับคนอื่นบนถ้ำเขาได้ล่ะเนี่ย ซิงสุกก่อนห้าม เรื่องฮาร์ดคอร์พรรคนี้ดูไม่สมเหตุสมผลสักนิด เล่นเอาอึ้งไปเลย!

พลองนึกภาพดู เล่นเขียนหลังก็รู้สึกว่าคุณดอกไม้เบญจมาศ²ปวดหนีบทันที จบกัน คงไม่ได้จะเป็นจิตสื่อดวงหรืออะไร เกิดมันปรี๊ดขึ้นมาทีช่วยนะสิ มาตราฐานการแพทย์ยังไม่ถึงขั้นก็อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัวขนาดนี้ได้ใหม่! รับไม่ไหวจริง ๆ จะร้องไห้แล้วนะ!

“เมียจ๋า” ฉันเล่าอวีโบกมือไหว ๆ เบื้องหน้าเขา “คิดอะไรอยู่หรือ”

“...จอมยุทธ์...ท่านนี่” เล่นเขียนหลังมองอีกฝ่ายด้วยสายตาทุกซะระหม “ท่านช่วยเปลี่ยนคำเรียกขานข้าหน่อยจะได้หรือไม่วะ”

ฉันเล่าอวีตอบอย่างเข้มขึ้น “ภรรยา”

“เรียกชื่อข้าไม่ดีกว่าหรือ” เล่นเขียนหลังเสนอแนะจากใจจริง

“ไม่ดี อย่างนั้นก็ดูไม่สนิทสนมนะสิ” ฉันเล่าอวีส่ายหน้าปฏิเสธ พลางใช้นิ้วชี้จิ้มราวเตียงศิลาหยกเล่น ๆ จนเป็นรู

เล่นเขียนหลังลงจากเตียงด้วยความอ่อนระโหยโรยแรง “ข้าจะไปหาอะไรกินในครัว” อยู่ให้ห่างจากไอคนชาติสมนี้ไต่ยงไกลเท่าไรยิ่งดี!!!

“ภรรยาอ่อนแอบบบบางเช่นนี้จะลงไปเดินเห็นได้อย่างไร” ฉันเล่าอวีคว้าตัวเขากลับมากอดไว้ให้อ้อมอก ก่อนจะกล่าววาจาประสาเทพนักรัก “อีกอย่าง ต้องระวังไม่ให้กระทบกระเทือนเด็กในครรภ์ด้วย”

เล่นเขียนหลัง “...”

เล่นเขียนหลังตกตะลึงไปอีกรอบ! โลกทั้งใบปล้นพังทลาย!

“เจ้า...ว่าอะไรนะ” น้ำเสียงแผ่วเบาแหบพร่าราวกับผีกระซิบ

“ข้าบอกว่า ต้องระวังไม่ให้กระทบกระเทือนเด็กในครรภ์” ฉันเล่าอวีแตะนิ้วชี้จรดริมฝีปาก ทำท่าทางบอกไปไม่ให้พูด “เรื่องนี้ไม่มีเพียงเจ้ากับข้าที่รู้ อย่าได้แพร่งพรายเสีย”

“จะ...จะ...เจ้า ชะ...ชะ...ข้าตั้งครรภ์หรือ” ในหัวเล่นเขียนหลังเกิดเสียงวี้ดดังกระหึ่มราวกับมีใครเปิดเครื่องปั่นอาหารเอาไว้

“อืม เจ้าลืมไปแล้วหรือ” ฉันเล่าอวีวางมือขาลงบนท้องน้อยของเขา แหวดตาเปี่ยมความรักของคนเป็นพ่อ “ในนี้มีลูกของเราอยู่”

² คำสแลง แปลว่า ทวารหนัก

เส้นเขียนหลังหน้ามีด หวิดจะเป็นลม

แต่ตอนนี้ฉันเส้าอวี๋ยัดเม็ดยาเข้าปากเขาได้ทันท่วงที รสชาติของมันหวานอมเปรี้ยวเย็นซาบซ่า มีสรรพคุณช่วยให้กระปรีกระเป่าสดชื่นแจ่มใส!

ด้วยเหตุนี้เส้นเขียนหลังจึงแสนขมขื่นเพราะไม่อาจหมดสติสมตั้งใจ และถูกบีบบังคับให้ต้องรับมือกับความจริงอันโหดร้ายต่อไป

“ตกลงเจ้าเตรียมจะแต่งงานกับข้าเมื่อไหร่” ฉินเส้าอวี๋ลากนิ้วเกี่ยวเส้นผมสีดำขลับของเขา “อีกไม่กี่เดือนท้องจะโตแล้วนะ”

เส้นเขียนหลังจิตใจว่าอุ่นลับสน เขาเป็นผู้ชาย ผู้ชายจะไปตั้งท้องได้อย่างไร มันจะพิลึกพิลั่นเกินไปแล้ว!

“เพราะอย่างนั้นข้าถึงต้องตบแต่งหลังเออร์เข้าบ้านอย่างไรเล่า” ฉินเส้าอวี๋กล่าวด้วยความรักใคร่ “ข้าเองก็ไม่คิดมาก่อน ว่าเพื่อให้ตระกูลฉันมีทายาทสืบสกุล เจ้าถึงกับออกตามหาเขียนจิ้งจอกอาคมแก่กล้าด้วยตัวเอง แล้วใช้ไอศถทิพย์ช่วยให้ตั้งครรรภ์ลูกของข้า น้ำใจลึกซึ้งครั้งนี้ สามีจะไม่มีวันลืม!”

“เจ้าต้องหลอกข้าแน่ๆ” เส้นเขียนหลังผินบังคับตัวเองให้ใจเย็น!

ฉินเส้าอวี๋ยิ้มขึ้น “ต่อให้ข้าหลอกหลวงคนทั้งแผ่นดิน ก็จะไม่มีการหลอกหลวงเจ้า”

เส้นเขียนหลัง “...”

นี่มันโลกบ้าบออะไรกันแน่เนี่ย

เส้นเขียนหลังมือเท้าเย็นเฉียบ น้ำตาไหลพราก!

ตอนอยู่ในโลกเดิมเขาร้องไห้หนักครั้งได้ ต่อให้ทะเลลูมิติมาอย่างงๆ ก็สลดหดหู่อยู่ไม่นาน แต่ถึงจะเข้มแข็งขนาดไหนก็รับมือกับเรื่องซ็อกโลกนี้ไม่ไหวหรอก! ไหนจะเรื่องผีสังเทวดาอย่างเขียนจิ้งจอกนั่นอีก! พอคิดว่าตัวเองมีเด็กอยู่ในท้อง เส้นเขียนหลังจึงร้องไห้ออกมาจริงๆ!

“เด็กดี หลิงเออร์เด็กดี” ฉินเส้าอวี๋ตบหลังเขาเบาๆ “ไม่ร้องนะ ไม่ร้อง”

“พอจะมีทางให้เขียนจิ้งจอกเปลี่ยนข้าไปเป็นเหมือนเดิมหรือไม่” เส้นเขียนหลังมองเขาพร้อมน้ำตาคลอเบา

“ไม่ได้หรอก” ฉินเส้าอวี่ถอนหายใจ “เขียนจิ้งจอกให้เจ้ากินไอศกริตพิพย์
ในกายท่านไปแล้ว เวลานี้เจ้าตัวก็เป็นเพียงจิ้งจอกธรรมดา ต่อให้หาเจอแล้ว
จะมีประโยชน์อะไร”

ทำไมถึงมีเขียนจิ้งจอกที่ใจกว้างขนาดนี้วะ! เส้นเขียนหลังหมดอาลัย-
ตายอยาก!

สวรรค์เมตตาด้วยเถอะ ความจริงที่เขารับได้ที่สุดก็แค่เรื่องริดสีดวง
แค่นั้นเอง!

ฉินเส้าอวี่ประคองเขาให้ลงไปนอนดี ๆ ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยน “เรื่องนี่ย่าไปบอกใครเชียว ไม่เช่นนั้นจะถูกหาว่าเป็นปีศาจเอาได้”

เส้นเขียนหลังมองเขาด้วยใบหน้าเลอหลา

“วางใจเถอะ ไว้ข้าจะพาเจ้าไปจากที่นี่” ฉินเส้าอวี่ประทับจูบแผ่วเบา
ลงบนหน้าผากเขา “ไปตลอดลูกบนเกาะกลางทะเลลึกแห่ง แล้วค่อยบอก
คนอื่นว่ารับบุญกรรมมาเลี้ยง”

ใบหน้าเส้นเขียนหลังปลันซิดเผือด!

“ข้าจะไปเตรียมอาหารมาให้เจ้าก่อน” ฉินเส้าอวี่หมำให้เขาแล้ว
หันหลังเดินออกไป

ก่อนจะไปเกาะราวระเบียงหัวเราะจนท้องคัดท้องแข็ง
เชื้อจริง ๆ ด้วย

“เอ๋ คุณชายตื่นแล้วหรือ” เป่าโต้วชะโงกหน้าเข้ามาอย่างระมัดระวัง “ป่าว
เพิ่งเห็นประมุขฉินออกไปเมื่อครู่ ไปเตรียมอาหารเย็นให้คุณชายหรือขอรับ”

เส้นเขียนหลังหันหน้าไปมองเขาด้วยท่าที่แข็งทื่อ

“ถูกรังแกอีกแล้วหรือขอรับ” พอเป่าโต้วเห็นดวงตาแดงกำของเส้น-
เขียนหลังก็ตกอกตกใจ รีบพุ่งเข้าไปพยุงเขาขึ้นมา

“ข้าไม่เป็นไร” เส้นเขียนหลังน้ำเสียงแหบแห้ง

“ขนาดนี้แล้วยังบอกว่าไม่เป็นไรอีก!” เป่าโต้วโมโห “ทำไมประมุขฉิน
ถึงต้องทำตัวแบบนี้ ชอบแกล้งให้คุณชายร้องไห้อยู่เรื่อย!”

“รินน้ำให้ข้าสักถ้วยสิ” เส้นเขียนหลังนิ้วหน้าหลับตา

เป่าไต้วี่รีบส่งซาอุ่นๆ ให้เขา เล่นเขียนหลังมือสั้่นระริกจนเกือบทำน้ำ
กระฉอกใส่ผ้าห่ม

“คุณชายอย่าได้กลัวไปเลยขอรับ” เป่าไต้วี่ช่วยเขาเช็ดเหงื่อ “หรือ
จะให้ไปเรียนคุณชายใหญ่ให้มาอยู่เป็นเพื่อนท่านดี”

“ไม่ต้องหรอก” เล่นเขียนหลังโบกมือ “ข้าดื่มชาสักหนอยก็หายแล้ว”
เห็นเขายืนกรานเช่นนี้ เป่าไต้วี่ก็ไม่ฝืนใจ เพียงคอยบิบนวดขาให้เขา
อยู่ข้างๆ

เล่นเขียนหลังทำท่าเหมือนจะพูดอะไร แต่ก็เปลี่ยนใจ เป็นเช่นนี้
เข้าไปมาหลายรอบ ท่าที่สุดก็อดไม่ไหว ต้องเอ่ยปากถาม “ก่อนที่ข้าจะ
ความจำเสื่อม ข้าสนิทกับเงินเล่าอวี๋มากหรือ”

เป่าไต้วี่ “คุณชายแทบไม่เคยพูดเรื่องประมุขฉินกับบ่าวเลยขอรับ
ต่อให้พูดถึงก็ฟังดูเย็นชามาก แต่ข้าก็เห็นท่านออกไปกับเขาบ่อยๆ บางครั้ง
ยังไปค้ำแรมด้วยกันอีก”

ถ้าเย็นชาจริง แล้วจะไปค้ำคินกับเขาทำไม ยิ่งปิดบังยิ่งเผยพิรุช
ชัดๆ! เล่นเขียนหลังรู้สึกเหมือนมีเสียงดังวี้ๆ ในหัวอีกแล้ว ทั้งที่ชื่อ
กับไบหน้าเหมือนกันแท้ๆ ทำไมพฤติกรรมถึงต่างกันขนาดนั้นะ

“ยิ่งกว่านั้น ก่อนหน้านี้ตอนที่ประมุขฉินถูกลัทธิมารลอบทำร้าย
คุณชายยังยอมลงทุนลงแรงเชิญเซียนจิ้งจอกจากบนเขามาช่วยร้ายอาคม
เล่นเอาตัวเองถึงกับต้องล้มหมอนนอนเสื่อเซียวละขอรับ!” เป่าไต้วี่วาจาซึ่งซัง
จริงจัง ไม่ได้รู้เลยว่าตัวเองเพิ่งจะสาตเกลือลงบนแผลใจของเล่นเขียนหลัง
เข้าเต็มเปา

มีเซียนจิ้งจอกจริงด้วย!

สำหรับเขา สองคำนี้มีพลังทำลายล้างรุนแรงอย่างยิ่ง!

ด้วยเหตุนี้เล่นเขียนหลังจึงเป็นลมหมดสติเป็นหนที่สอง!

เอะอะก็เป็นลมล้มพับ ช่างตรงตามลักษณะของเด็กหนุ่มรูปงามชี้โรค
เหลือเกิน

“ใครก็ได้!” เป่าไต้วี่น้ำตานองหน้าถลาออกนอกประตูไปอีกรอบ
“คุณชายหมดสติอีกแล้ว!!!”

จิตใจถัดมาคนสกุลเส้นก็มาปรากฏตัวพร้อมหน้าพร้อมตาที่โถงด้านหน้า
กันอีกรอบ แถมหนนี้ยังมีฉินเส้าอวีเพิ่มมาด้วยอีกคน

“หลังเออร์ผู้แสนอาภัพของแม่!” เสียงร่ำไห้ปึมจะขาดใจเริ่มขึ้นอีกครั้ง
คุณชายรองเส้นยกมืออุดหูด้วยท่าที่สงบเยือกเย็น ฝ่ายเจ้าปราสาทเส้น
ถอนหายใจ “ไม่รู้ว่ามีเมื่อไหร่หลังเออร์จะอาการดีขึ้น”

ฉินเส้าอวี “เจ้าปราสาทอย่าได้เป็นกังวล เอาไว้หลังเออร์พักฟื้นจน
ดีขึ้นสักหน่อย ข้าจะพาเขาไปรักษาตัวกับท่านอาจารย์ที่หนานไห่”

“หากได้อาจารย์ท่านช่วยเหลือยอมดีที่สุด แต่ว่า...” เจ้าปราสาทเส้น
ทำสีหน้าลำบากใจ ใครๆ ต่างก็รู้ว่า เมื่อก่อนเพียงเอ่ยถึงเรื่องของวังจุยอิ่ง
ที่ไร เส้นเขียนหลังเป็นต้องร้องไห้ฟูมฟายชู่จะฆ่าตัวตายอยู่ร่ำไป ปลุกปลอบ
อย่างไรก็ไม่ยินยอม! ยามนี้แม้จะสูญเสียความทรงจำ แต่เขาก็เป็นบุตรชาย
คนเล็กที่รักที่สุด จึงไม่อาจทนปล่อยให้เขาทุกข์ใจได้

“เจ้าปราสาทโปรดวางใจ ข้าจะเกลี้ยกล่อมหลังเออร์เอง” ฉินเส้าอวี
สุภาพนอบน้อมยิ่ง

“เช่นนั้นต้องรบกวนประมุขฉินแล้ว” เจ้าปราสาทเส้นเชื่อใจอีกฝ่าย
มากอย่างเห็นได้ชัด

“เป็นเรื่องอันสมควรขอรับ” ฉินเส้าอวีเหลือบมองเข้าไปในห้อง
“ยิ่งกว่านั้น อีกหน่อยหลังเออร์ก็ต้องตบแต่งเข้าวังจุยอิ่ง ข้ายอมต้อง
เอาใจใส่ดูแลให้ดี”

เส้นเขียนหลังกำลังสะลึมสะลือ พอได้ยินประโยคนั้นก็ยิ่งหลับลึก!
พูดกันตามตรง หากเลือกได้เขาก็อยากจะสลบไสลต่อไปอย่างนี้ หลับยาว
จนถึงวันสิ้นโลกไปเลย!

ทว่าความจริงกลับโหดร้ายยิ่งนัก เช้าวันต่อมาเส้นเขียนหลังก็ยังคงล้มตาดิ้น
ตามเวลา แสงตะวันสาดกระทบดวงหน้า พาให้อบอุ่นสุขสบายยิ่ง

เนื่องจากมีประสบการณ์จากเมื่อเย็นวานมาแล้ว เส้นเขียนหลังจึงรีบ
หันไปมองสองข้างเตียง พอมั่นใจว่าไม่มีใครอยู่ถึงกอดผ้าห่มลุกขึ้นนั่ง

หลังจากพักผ่อนมาทั้งคืน หัวใจก็ไม่สับสนกระวนกระวายเท่าเมื่อวาน

เส้นเขียนหลังสุดหายใจลึกก่อนจะเลิกขยี้มือเปิดดูท้องน้อย

จากนั้นเขาก็พบว่าหน้าท้องมันนูนออกมาหน่อยหนึ่งจริงด้วย!!!

ฉิบหายแล้วไป...

เป็นเพราะเมื่อคืนได้สัมผัสความรู้สึกแสนซาบซึ่งสะท้อนใจจาก
ฉินเส้าอวี๋ เส้นเขียนหลังจึงไม่ได้จู้จี้คิดถึงความเป็นไปได้ที่ว่าตนกินมากเกินไป
ท้องเลยป่องแม้แต่น้อย ซือบ้อจจนถึงขั้นเริ่มเดินตามเนื้อเรื่องนิยายวาย
แนวผู้ชายท้องได้ไปเสียแล้ว แม้ใจจะรู้ว่ามันแสนจะไม่สมเหตุผล
แต่ใครจะกล้าบอกว่าเรื่องทะเลมิตินี้มันสมเหตุผล!

เขาพยายามข่มใจให้สงบ จากนั้นก็ค่อยๆ วิเคราะห์สถานการณ์
ตรงหน้า

เรื่องเด็กในท้องจะจริงหรือเท็จนั้นเอาไว้ว่ากันทีหลัง ตอนนี้เรื่องที่
สำคัญกว่าคือหาต้นขาอวบ ๆ มากอด³ พอถึงเวลาจำเป็นจะได้เอามาต่อกร
กับฉินเส้าอวี๋ได้!

ตั้งนั้นทันทีที่กินข้าวเช้าเสร็จ เส้นเขียนหลังก็พาเป่าไต๋ไปหาต้นขา
ใหญ่อวบอันดับหนึ่งอย่างเส้นเขียนเฟิง โดยไม่สนใจสักนิดว่าตัวเองยัง
อ่อนแรงอยู่

ภายในปราสาทเขามีพื้นที่โล่งแห่งหนึ่ง เป็นสถานที่ที่เส้นเขียนเฟิง
ใช้ฝึกปรี๊ดเป็นประจำ เส้นเขียนหลังยังไม่ทันเข้าไปใกล้ก็เห็นใครบางคน
กำลังฝึกวิทยายุทธ์อยู่เพียงลำพัง ยามร่างเหาะเหินกลางอากาศนั้นรวดเร็ว
จนเงาแทบจะขึ้นเป็นภาพทับซ้อน

มองโลกนี้ด้วยตรรกะปกติไม่ได้จริง ๆ ด้วย...เส้นเขียนหลังยิ่งสิ้นหวัง
กว่าเดิม

อาวุธคู่กายเส้นเขียนเฟิงคือทวน มันแปลงประกายสีเงินยวงวาววับ
นำเกรงขาม ยามเลือกแทง ไม่ซุงพลันแตกเป็นเสียงชนิดที่เพียงเอามือดัน
ก็พังทลายได้ทุกเมื่อ! เส้นเขียนเฟิงใช้มือขวาเหวี่ยงทวนไปเก็บบนชั้นวาง
เหล็กอย่างแม่นยำ ก่อนอาศัยแรงนั้นดีดกายลงสู่พื้นอย่างมั่นคง

³มาจากสแลง “กอดต้นขา” หมายถึง การพึ่งพาผู้ใหญ่หรือผู้มีอำนาจให้คอยช่วยเหลือหนุนหลัง

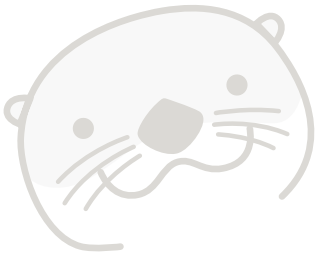
สายลมพัดเสียดคลุ้มสั่นน้ำเงินโบกสะบัด สง่างามสมเป็นจอมยุทธ์
ผู้ยิ่งใหญ่โดยแท้!

เส้นเขียนหลังยิ้มแฉ่งเริ่มปรบมือในทันที พลังใช้ศอกกระทุ้งเป้าได้ว...
มัวเหม่ออะไรอยู่ ถึงตรงนี้ต้องปรบมือแล้วนะ!

ทว่าเป้าได้วกลับไม่ได้รู้เรื่องราวเลยสักกนิด “คุณชายมีอะไรหรือ
ขอรับ”

ปรบมือสิ! เส้นเขียนหลังผิดหวังนักที่คนของตนช่างไม่เอาไหน
จะกอดต้นขาอวบ ๆ ก็ต้องเลียแข้งเลียขาาก่อน เรื่องแค่นี้ยังไม่เข้าใจ
อีกเรอะ

ชื้อบื้อเหลือเกิน ให้ตายสิ!!!

กดจออ่าน